

mente, at de kunde gennem deres personlige Kendskab være de overordnede Autoriteter, navnlig Amtmanden, til Nytte ved at udpege Personer, saa vilde det Maal tilstrækkelig naas derved, at de bleve hørte. Det vilde derimod være principstridigt at give dem en bestemt Indflydelse paa Besættelsen, da Strandfogden i Virkeligheden kun er en Slags Politifunktionær omtrent som Sognefogden. Det blev desuden ogsaa fra andre Sider fremhævet, at det paa mange Steder i Landet vilde blive meget ilde set af Befolkningen. Den Befolkning, blandt hvilken Strandfogden vælges, er jo Fiskerbefolkningen; den staar paa mange Steder i Minoritet i Kommunerne og staar overhovedet i mindre Forbindelse med Sogneraadene, saaledes at altsaa den egentlige Fiskerbefolkning vilde være lidet tilfreds, med en saadan Ordning. — Som Bestemmelsen nu lyder, finder jeg ikke, at der er nogen Betænkelse ved den, idet det jo ofte vil kunne hændes, at der kan faas gode Oplysninger om de Personer, der kan være Tale om at vælge imellem, hos de kommunale Raad, og da der jo ikke er noget absolut bindende ved deres Erklæring, ser jeg ikke, at der vil være noget tabt ved Bestemmelsen. Jeg synes derfor ikke, at der er nogen Grund til at søge nogen Forandring i Lovforslaget paa det Punkt.

Dernæst er der foregaaet et Par Forandringer i § 2, som heller ikke ere af stor Betydning. Den første bestaar blot deri, at der er sat et 1ste Stykke ind i Paragrafen, som gaar ud paa, at „Strandfogderne ere pligtige til paa de Tider, hvor Strandinger ere at befrygte, at færdes paa Stranden saa ofte og i det Omfang, som i deres Instruks nærmere bestemmes“, en Bestemmelse, som jo egentlig ikke siger meget, da det følger af sig selv, at de skulle færdes der i det Omfang, som deres Instruks bestemmer. — Men hvad der vel er en vigtigere Forandring i Paragrafen, er det, at der er blevet indsat en Forpligtelse for Strandfogden til, naar der er Fare for, at Personer om Bord paa Skibet ikke kunne reddes med de forhaandenværende Midler, at sørge for at underrette den nærmeste Redningsstation derom saa hurtigt, som det er muligt, og naturligvis for saa vidt Redningsstationen ligger inden for en passende Afstand. Det er jo altsaa en Forholdsregel, som udelukkende er rettet paa at redde Mennesker; som de Herrer se, der fandtes ingen saadan udtrykkelig Bestemmelse i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget i dette Ting, men det er blevet indsat i Folkettinget, og jeg skønner ikke, der kan være nogen Indvending mod denne Bestemmelse.

§ 3 er der kun foregaaet et Par ubetydelige Forandringer. Den ene, som er foretaget i det fjerde Stykke, er egentlig kun en Tydeliggørelse af Stykket, idet der nemlig er blevet fremhævet, at Erstatning for at betrede nogens Grund i Anledning af Værgningsforetagender skal kun gives, for saa vidt som der virkelig er forarsaget Skade derved. Der er jo ifølge vore Rhyters Bestaanden mange Steder, hvor der slet ikke kan være Tale om, at nogen egentlig Skade foranlediges ved, at Værgerne gaa paa Stranden, og i saadanne Tilfælde er der heller ikke Grund til at tilstaa nogen Erstatning, hvorimod en saadan kun skal gives, naar der virkelig er stet en Skade. Det andet, der omtales i Stykket, nemlig Benyttelse af Husrum til at opbevare det hjærgede Gods, er jo noget, der særlig bør ydes Betaling for, der bør jo ydes en Leje derfor, og det uden Hensyn til, om den paaagældende har Brug for Husrummet eller ikke. Det er altsaa egentlig kun en Tydeliggørelse, thi der kan næppe være nogen Tvivl om, at Bestemmelsen, saaledes som den lød i Landstingets Affattelse, vilde være at forstaa og anvende paa samme Maade. — Endelig er der i Slutningen af Stykket gjort en lille Forandring, som bestaar deri, at Størrelsen af disse Erstatninger og Betalingen fastsættes af Politimesteren, men med Forbehold af Ret til at paaaunke hans Afgørelse for Amtmanden. I Landstingets Vedtagelse stod, at Amtmanden skulde gøre det. Man fandt, at det i mange Tilfælde vilde være saa smaa Spørgsmaal, at det vilde være urimeligt at gaa til Amtmanden straks, og at man kunde overlade til Politimesteren at afgøre det, dog saaledes, at den, der var misfornøjet med hans Afgørelse, kunde klage til Amtmanden. Dette er jo ogsaa, som de Herrer ville se, en Forandring af overmaade ringe Betydning.

§ 4 er der dernæst foretaget nogle enkelte Forandringer, som heller ikke ere af særdeles stor Betydning. De Herrer ville saaledes se, at der i 2det Stykke er indsat en Bestemmelse om, at Enken efter et afdød Medlem af et Værgelag har Ret til at blive ved at være Deltager i Lavet, naar hun for sig stiller en Mand med de fornødne Kvalifikationer. Det er naturligvis en Humanitetsbestemmelse over for disse Enker, og naar hun stiller en Mand med de fornødne Kvalifikationer, ser jeg ikke, der er nogen Grund til at modsette sig det. — I det sidste Punktum i samme Stykke er der dernæst foregaaet en Forandring. Den første Sætning i Punktummet fandtes i Landstingets Affattelse, nemlig at „paa de private For-